

האימאם החדש קצף וזעם בחרון אף: 'הראיתם את היהודים, אויבי ואויבי הממלכה! הם שהביאו להריגתו של אבי, ועתה טבחו את אחי יקירי. עתה, ודאי זוממים הם את רציחתי! חי נפשי, כי בני מוות הם כולם, למקטנם ועד גדולם!'

* מיד הורה לאסור את כל יהודי צנעא ולכולאם בחצר ארמון האימאם, שם עמד לדונם בחטף ולהמיתם.
* קם רבם של היהודים, מארי יהודה הלוי זצ"ל ואמר: 'מה פשענו ומה חטאתנו?' אמר האימאם: אתם רצחתם את אחי, ותתנו את הדין. דם תחת דם.
* 'לא אנו הרגנוהו', אמר הרב, 'דינו לא שפכו את הדם. אבל אם ברצונך לדעת, הנני ואגלה לך מי רצח את אחיך!'.
* 'הכיצד?' נדרך האימאם.

ראה תראה, אמר הרב. צוה ויביאו את ההרוג הנה!
'הן בתרתם אותו לבתרים', הזכירו האימאם. 'יביאו את הבתרים', אמר הרב. תמה האימאם, וציוה להביא את בתרי הגופה. הורה הרב, וערכו את הבתרים. עמד 'נשא עיניו למרום ואמר: 'רבונו של עולם! לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההודו, כי כל בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה, והמתנשא לכל לראש'. ואתה ה' אמרת, 'כי רוח מלפני יעטוף, ונשמות אני עשיתי'. ה' האלקים, קדש שמך בעולמך על עם מקדשי שמך, ויוודע, כי אתה אלקים בישראל, ואנחנו עבדיך ועמך! אנא, השב רוח הפגר לגופו, ויספר מי הרגו!'
עודו מדבר, גוף המת הזדעזע. בתריו חוברו להם יחדיו, והוא פקח את עיניו. נענה ואמר: 'אני הוא עבדאללה בן השר אל עבד. פלוני ופלוני מעבדי אחי ארבו לי הלילה והמיתוני, וביתרוני לבתרים במצות אחי. הוא האשם במותי, וידי היהודים נקיות. ועתה, קברוני נא אצל אבותיי.

ויעצום את עיניו וימות.
פלצות ובעתה אחזו בנוכחים. אבל האימאם הרשע העז פנים, וקרא בקול גדול: 'מעשי כשפים הם, מעשי תעתועים! בזקני נשבעתי I כי אף אם יעשו כן אלף פעמים, איני מאמינם!'

או אז התנשא הרב, וקרא בקול גדול: 'כאשר גזר עלינו האימאם המנוח גזירות קשות, לפדות את שבתותינו בהון תועפות, החרשנו. כי הדבר נגע לממוננו, וכבר הסקנו (התרגלנו והסכמנו) עם עונינו.
כאשר העלילו עלינו הבוקר עלילה שפלה, וחיינו היו בסכנה, לא נגע הענין אלא לנו ולנפשנו, וסוף כל אדם למיתה.

* אבל כאשר הקדוש ברוך הוא ברוב חסדיו חולל נס לנגד עינינו, והגויים תולים זאת בכשפים - נוגע הדבר לכבוד שמים. רבונו של עולם, למה יאמרו הגויים איה נא אלקיהם! עשה למען שמך הגדול! ובזאת ידעון כי אתה עשית, אם תפער הארץ את פיה ותבלעם, אותם ואת כל אשר להם, וירדו חיים שאולה - וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'!

* והרב פנה לאחוריו, ואמר לבני קהלו: 'אחי, קראו אתי בקול גדול! והכל קראו קול אחד: 'זירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה, ותכס עליהם הארץ, ויאבדו מתוך הקהלה!'
אותה שעה הזדעזעה הארץ, ובלעה את האימאם הצורר ואת כל בני ביתו. וכל האנשים אשר סביבם נסו לקולם, כי אמרו פן תבלענו הארץ.
* כן יאבדו כל אויבי ה' וצרי עמו! ...

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לידיעת הציבור הקדוש בגלל עלויות בהדפסת לוח השנה, לא יהולק לוח הינם. כל המעוניין בלוח צריך לרכוש את הלוח. כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת סבלה על דפים בגודל A4. הרכישה אצל יובל פרטובי

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספדי יוסף ורזזל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"א אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר השון התשע"ז

1970

"ואת עפרה יחננו"

הרמב"ן מנה בספר המצוות שלו את מצות ישוב א"י והביא את דברי חז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל המצוות שבתורה.

גם הרמב"ם בספרו היד החזקה, מביא פעמים רבות את מצות כיבוש הארץ וישובה, (בהלכות מלכים ה, מ"ו-י"ב) הוא אוסר לצאת לחו"ל אפילו באופן זמני אלא אם כן כוונתו ללמוד תורה, לישא אשה או להציל מן הגויים. ומביא שם את דברי חז"ל (כתובות) "גדולי החכמים היו מנשקין על תחומי א"י, ומנשקין אבניה, ומתגלגלין על עפרה... כל השוכן בא"י עונותיו מחולין... אפילו הלך בה ארבע אמות - זוכה לחיי העולם הבא. וכן הקבור בה - נתכפר לו... צא ולמד מיעקב אבינו ויוסף הצדיק. לעולם ידור אדם בא"י אפילו בעיר שרובה עכו"ם ואל ידור בחו"ל ואפילו בעיר שרובה ישראל..."

ותמהו המפרשים מדוע לא מנה הרמב"ם מצוה זו בתוך ספר המצוות שלו?

נאמרו הרבה תשובות על שאלה זו: הרב קוק כתב (בספרו לנתיבות ישראל עמ' 117): "אין זה שהיא למטה מערכן של שאר המצוות... אלא שהיא למעלה מערכן הרגיל... וכפי שהשריש בשורשי לספר המצוות (שורש רביעי) שאין ראוי למנות הציוויים הכוללים התורה כולה". כלומר, מצות ישוב א"י איננה מצוה פרטית, אלא זו מצוה הכוללת את התורה כולה. ומצאנו גם גדולים אחרים בדורינו שהביעו רעיון זה כמו ה"ציץ אליעזר" (זו סימן מ"ח), מרן הרב עובדיה יוסף במאמרו בחוברת תורה שבע"פ ועוד.

והסביר זאת יפה בעל "אם הבנים שמחה" - "כי א"י היא לב האומה... ובלא לב אי אפשר לשום בריה לחיות, וממילא כשלא יהיו ישראל בא"י - הוי כניטל הלב, ובטלה כל החיות". לכן אין שמחה אלא בישוב א"י (כדברי אור החיים בתחילת פ' כי תבוא) והיא מצוה כל כך כללית שלפי כללי הרמב"ם אין למנותה בתוך התרי"ג, אלא היא נוגעת לכל מצוה מתרי"ג המצוות.

מתפלל

שבת י' חשוון ה-תשפ"ב
פרשה: **לך לך**
הפטרה: **למה תאמר**

הדלקת נרות - 17:46
צאת השבת - 18:38
ר"ת: 19:16

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:38	
זמן טלית	זמן שקיעה
5:37	18:07
5:43	17:59
5:50	12:52
6:50	12:24
6:45	12:26
12:54	12:54
12:24	12:24

"התנהגות בליל שבת, וענין שבת" מספר "אירחות מרן"

* והיה מרן צוקי"ל נוהג להניח יד ימינו על ראש המתברכים. [נומכל מקום היתה דעתו להקל להניח שתי ידיו על ראש המתברכים, ואפילו אינו כהן]. ואחר הקידוש היו כולם מנשקים את ידו, והיה מברך כל אחד ואחד בסבר פנים יפות ובאהבה רבה, והיה משוחח עמו בדברי תורה בפרשת השבוע, והיה מעודד להמשיך לבוא אליו, והיה אומר להם שעל דעת רבותינו המקובלים יש חשיבות רבה לנשיקת ידי ההורים בליל שבת קודש.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"ואברכה מברכך ומקללך אאור"

מדוע נאמר אצל ברכה קודם "ואברכה" ואחר כך "מברכך", ואילו אצל קללה נאמר להיפך, קודם "מקללך" ואחר כך "אאור"?

השיב בעל "כח יקר", משום שמחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ומחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ולפיכך המברכים יתברכו עוד לפני שיגיעו לכלל מעשה, רק בשביל המחשבה, ואילו המקללים יתקללו רק לאחר המעשה ולא בעד המחשבה בלבד.

תירוץ נוסף, כי הנה ידוע שהברכה של עשיר היא מרובה מברכה של עני, והקללה של עני היא מרובה מקללה של עשיר, לכן אצל "מברכך" אמר תחילה "ואברכה" - שיהיה עשיר בזמן שיברך אותו, וממילא ברכתו תהיה מרובה. אבל אצל "מקללך" אמר אחר כך "אאור" - שבשעה שיקללך יהיה עדיין עשיר ותהיה קללתו מועטת, ורק אחר כך אאור אותו.

"ואברכה מברכך ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה"

דרך העולם כששומע אדם מאנשים שמהללים ומשבחים את שונאו בפניו, אזי כמדקרות חרב בלבו לשמוע קילוסו ושבחיו של אויבו, לכן באברהם אבינו שכל מלכי מוצר ומערב היו מהללים אותו, וכולם בירכו את בניהם שיגדלו ויתרוממו כמו אברהם לשם ולתהלה, מובן שזה היה צער גדול לאויביו שהיו שונאים אותו ואמרן עליו פרידה עקרה שאינו מוליד, ושאר ביונות על שהיה מחדש אמונה בקרב הארץ.

וזהו שאמר הכתוב: "ומקללך אאור", במה יהיה נחשב להם לקללה נמרצת ביותר? - במה שנברכו בך כל משפחות האדמה, שישמעו איך שגדולי הדור יברכו את צאצאיהם: "הלואי שיהיו כאברהם לאב המון גויים".

"ואברכה מברכך ומקללך אאור ונברכו בך כל משפחות האדמה"

"ונברכו בך" - אדם אומר לבנו תהא כאברהם (רש"י).

סיפר האדמו"ר רבי אברהם מרדכי מגור, שאחיו בהיותו ילד, שאל את אביו בעל ה"שפת אמת" בפסוק זה, אם "ונברכו בך כל משפחות האדמה", אם בן מי אפוא היה מן המקללים? והשיב השפת אמת, כמו שאנו רואים ברב עיר ובמנהיג רוחני, הגם שיש שמקללים ומבזים אותו, מכל מקום כל אחד מברך את בנו שיהיה כמו הרב...

"וילך אברהם כאשר דיבר אליו ה' "

כוונת הכתוב הוא שאף לאחר שנסתלק מאברהם הדיבור, מכל מקום הלך כל הדרך באותה התלהבות שהיתה לו בעת שדיבר ה' אליו, ולכן אמר הכתוב "כאשר דיבר אליו ה'". שכל הדרך הלך כמו בזמן שדיבר אתו השם יתברך.

ובאמת קיבל שכר עבור זה, וכמו שכתוב (ג', ה) "וגם ללוט ההולך את אברהם היה צאן ובקר" וגו'. ואמר ורבותינו: "מי גרם לו זאת? - הליכתו עם

אברהם", וגם היה מושפע גדול מאברהם רבו בענין הכנסת אורחים עד שמסר נפשו על מצוה זו, ועד שהפקיר שתי בנותיו. אבל לבסוף לא החזיק מעמד, וכמו שכתוב (ג', ו-ז): "ולא נשא אותם הארץ לשבת יחדיו כי היה רכושם רב... ויהי ריב בין רועי מקנה אברהם... ויפרדו איש מעל אחיו".

והנה נסיון הכסף עמד לו בדרכו, ומכיון שלא הספיק מרעה לשניהם לכן נתרקק מאברהם, ויש להתבונן בזה הלא מקודם קיבל עליו נסיון של "לך לך", ובודאי ידע שהדרך ממעטת את הממון, ואף על פי כן לא רצה להפרד מאברהם, והוא ויתר על כל הדברים, ואיך הדבר נשתנה אצלו לבסוף?

הנה זה מלמדנו, כמו שכתוב (תהלים כד, ג): "מי יעלה בהר ה' ומי יקים במקום קדשו", כי לאחר שאדם עולה למדרגה עדיין הוא לא בטוח בעצמו, והוא צריך לדאוג להתחזק ש"יקום במקום קדשו", שיחזיק מעמד ושעלייתו לא תפסק, ולוט נבשל בזה שלא החזיק מעמד.

"וילך אברהם כאשר דיבר אליו ה' וילך אתו לוט ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן"

נראה להסביר את כוונת הכתוב, כי הנה אברהם אבינו היה זריז גדול, שהלך תיכף ומיד כאשר דיבר אליו ה', ומחמת מהירותו לא הלך אתו אלא רק לוט ולא שאר בית אביו. ואל תחשוב שזרירות זו היתה טבעוה באברהם מצד טבעו ומוגו, דהיינו שהיה בחור צעיר ולכן היה זריז, לא כן הדבר אלא "ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה" - שהיה זקן שעבר את גיל השבעים שנה, ולא היתה זרירותו מצד מוגו, אלא היתה מצד צדקתו ואהבתו את השם יתברך.

"ויקחו אברהם את שרי אשתו ואת לוט בן אוזיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עליו בחרן"

מעיר כאן רבי אהרן וולקין בעל "בית אהרן", כמה סיבות יש שמחמתן עוקר אדם את ביתו למקום אחר. יש שנושט מחמת שלום בית כאשר אינו יכול לחיות עם אשתו בכפיפה אחת, ויש שבורח משום פגם משפחה עקב קרובו שאינו הגון. יש שקשיי הפרנסה מאלצים אותו לעבור משום "משנה מקום משנה מזל", ויש שאנשי המקום רעים וחסאים והוא אינו רוצה להיות מושפע מהם.

באה התורה ומשמיעה לנו כי אצל אברהם לא אחת מאלו הסיבות הביאוהו ללכת מארץ מולדתו, רק ציווי ה' בלבד, לכן נאמר "ויקח אברהם את שרי אשתו" - שלא נטש ביתו משום אשתו, "ואת לוט בן אחיו" - שלא ברח משום משפחתו, אלא אדרבה הביא אותו עמו. "ואת כל רכושם אשר רכשו" - שלא עקר מחמת דוחק הפרנסה. שמוא תאמר אנשי המקום לא היו לרוחו וברח מהם, לכן בא הכתוב והזכיר "ואת הנפש אשר עשו בחרן", ללמדך שגם במקומו לא פסקה ישיבה ממנו, וכמו שפירש רש"י שאברהם ושרה הכניסו תחת כנפי השכינה, הרי למדנו מכאן שלא יצא אברהם לארץ ישראל אלא רק כדי לעשות רצון קונו.

"אמרות יוסף ורחל"

רבי נחום מצ'רנוביל הירבה לעסוק בפירושו שבויים, והיה מקבץ בספים, שבאמצעותם פרה יהודים שנפלו בשבי הגויים. פעם אחת, כשיבקר בעיר ז'וטומיר, העלילו עליו עלילה שפלה, והוא נכלה בכלא. בשבתו שם, נגלה אליו אחד הצדיקים הגדולים ואמר לו: "אברהם אבינו היה מבניס אורחים גדול, וכל ימיו היה מבקש ללמוד עור ביצר לשרת את האורחים בצורה השלמה ביותר. מה עשה הקב"ה ציווה עליו: 'לך לך'. כרי שיהיה בעצמו אורה ויבין בדיוק את צרכיו של אורה. "אף אתה כך". סיים אותו צדיק, "מכיוון שכל חייד אתה עוסק בפדיון שבויים, נתן לך הקב"ה הזדמנות לחוש בעצמך ביצר מרגיש יהודי הנתון בשבי, ועד כמה נחוצ למחר לפדותו". למשמע דברים אלה, נחה דעתו של רבי נחום.

הלכות יוסף ורחל

זהירות בתפלת המנחה, ואמירת החזרה בתפלת המנחה, ואיסור אכילה ושאר דברים שאסור לעשותם בשעת המנחה ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

לימוד תורה קודם תפלת מנחה

וכן מי שמלמד תורה לאחרים, רשאי ללמוד קודם שיתפלל אפילו אחר שהגיע זמן מנחה קטנה, כל שאין לחוש שמא יעבור בינתיים זמן תפלה, ואפילו אינו רגיל ללכת להתפלל בבית הכנסת. ולעיל (סימן קן סעיפים ח—י) נתבאר דין מי שעוסק בתורה, אימתי חייב להפסיק כדי להתפלל.

שינה קודם תפלת מנחה

י. מי שרגיל לישון ביום, רשאי לישון קודם שיתפלל מנחה. ומכל מקום אם הוא רגיל לישון הרבה, וכן אם לא ישן זמן רב ועתה הוא עייף ביותר, ויש לחוש שמא תימשך שנתו וישכח להתפלל, אינו רשאי לישון קודם שיתפלל. ואם ביקש מתכירו שיעירו משנתו יש להקל.

טעימה קודם תפלת מנחה

יג. מותר לטעום דבר מאכל קודם תפלת מנחה. ואכילת פירות אפילו הרבה נחשבת לטעימה. וכן אכילת פת עד כביצה (בלא קליפתה, דהיינו עד כחמשים סמ"ק) נחשבת לטעימה. וכן אכילת בשר, או תבשיל של אורז או ירקות, או גבינה או שאר מיני מאכלים שאינם ממיני דגן, נחשבים לטעימה, ומותר לאכול מהם אפילו הרבה.

וכן מותר לאכול קודם מנחה אפילו יותר מכביצה תבשיל העשוי מחמשת מיני דגן ופת הבאה בכסנין (עוגה) כל שאינו קובע סעודתו עליהם (וקביעות היינו שאוכל מהם כשיעור שלש ביצים או יותר). ויש להקל לטעום קודם מנחה אפילו אחר שהגיע זמן מנחה קטנה.

ומותר לשתות משקה שאינו משכר קודם תפלת המנחה, ואפילו הרבה. אבל משקה המשכר יש להחמיר שלא ישתה יותר מכביצה. [ועיין לעיל (סימן צט סעיפים א—ה) שאם שתה רביעית יין אינו רשאי להתפלל, ושם נתבארו כמה פרטי דינים בזה].

יציאה לדרך קודם תפלת מנחה

יז. משהגיע זמן תפלת מנחה אסור לצאת לדרך קודם שיתפלל תפלת מנחה. והוא הדין לענין תפלת ערבית (מד). ומכל מקום כשיודע שיגיע למחוז חפצו קודם שיעבור זמן מנחה או ערבית, או שיוכל להפסיק באמצע הדרך ולהתפלל ביישוב הדעת כראוי, יש להקל. ולעיל (סימן פט סעיף כ) נתבארו כמה פרטי דינים בזה לענין תפלת שחרית, והוא הדין בזה לענין תפלת מנחה וערבית.